

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 sierpnia 2024 r.,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **M. S. oraz P. S.**

skazanych z art. 279 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionych przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 7 grudnia 2023 r., sygn. akt IV Ka 1093/23,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Tucholi

z dnia 4 sierpnia 2023 r., sygn. akt II K 236/23,

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;

2) zwolnić skazanych z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

[PGW]

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Tucholi z dnia 4 sierpnia 2023 r. (sygn. akt II K 236/23) P. S. i M. S. zostali uznani winnymi czynu z art. 279 § 1 k.k. (przy czym ten pierwszy w warunkach art. 64 § 2 k.k.), za które wymierzono im odpowiednio kary 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto skazano P. S. za czyn z art. 178b k.k., za który wymierzono mu

karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 7 grudnia 2023 r. (sygn. akt IV Ka 1093/23) z tym, że w przypadku kwalifikacji czynu P. S. uzupełniono o art. 4 § 1 k.k.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanych, zarzucając wyrokowi *„rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, mianowicie przepisu art. 279 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie (utrzymanie w mocy wyroku, w którym błędnie zastosowano ten przepis, pomimo podniesienia stosownego zarzutu w apelacji obrońcy), podczas gdy dla czynu przypisanego oskarżonym P. S. i M. S. (nie kwestionując ustaleń faktycznych Sądów obu instancji) należało przyjąć kwalifikację prawną z art. 278 § 1 k.k.”*

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Podnoszony w kasacji zarzut naruszenia prawa materialnego, który nie jest powiązany z mankamentami postępowania odwoławczego (brak stosownego zarzutu naruszenia art. 433 k.p.k. i art. 457 k.p.k.), nie może być uznany za skuteczny. Sąd odwoławczy nie stosował wskazanych przepisów prawa materialnego utrzymując wyrok Sądu I instancji. Podzielił tylko zapatrywania Sądu I instancji co do wykładni przepisów prawa materialnego. Pamiętać należy, że postępowanie apelacyjne na gruncie k.p.k. różni się od tego, z jakim do czynienia mamy w postępowaniu cywilnym, gdzie obowiązujący model apelacji pełnej (cum beneficio novorum) polega nie na rozpoznaniu apelacji przez sąd drugiej instancji, ale na ponownym merytorycznym rozpoznaniu sprawy w granicach zaskarżenia i nie mogą stać temu na przeszkodzie wady uzasadnienia sądu pierwszej instancji, także nie wytknięte w apelacji (tak postanowienie Sądu Najwyższego z 16.03.2021 r., I USK 166/21, LEX nr 3220176).

Wobec powyższego należało uznać, że kasacja nie spełniła minimalnych wymogów stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi odwoławczemu, gdyż

skarżący nie zdołał uzasadnić wystąpienia w sprawie naruszeń prawa mających charakter rażący oraz, co kluczowe – mających istotny wpływ na treść wyroku, a do których dojść miałyby na etapie odwoławczym. To na skarżącym spoczywa ciężar wykazania powyższych mankamentów, które przekonałyby Sąd Najwyższy, że utrzymanie orzeczenia jest z punktu widzenia zasad rzetelnego procesu niemożliwe.

Należało orzec jak w sentencji.

[J.J.]

[ał]